

Bidelapurren lapurreta

Duela denbora asko, Benimassot izeneko herri txiki batean, gaur egun ere aitona-amonek bilobei kontatzen dieten istorio bat zegoen. Herri hau eskualde eder batean zegoen, mendiz eta zelai berdez inguratuta. Neguko egun batean, denak elizan igandeko meza entzuten ari zirela, ustekabeko zerbait gertatu zen.

Bat-batean, elizako atea ireki eta 34 bidelapur sartu ziren! Oso gizon lotsagabeak eta maltzurrak ziren, aurpegia estaltzen txapel eta bufanda handiekin. Herriko jendea oso beldurtuta zegoen, bidelapurrak lapurtzeagatik eta arazoak eragiteagatik ezagunak zirelako. Bidelapurrek bitxiak eta dirua emateko eskatu zieten guztiei. Biztanleek, beldurtuta egon arren, ez zuten beste aukerarik izan haiei entzutea baino, bidelapurrek ez zietelako kalterik egin nahi, distira egiten zuen guztia bakarrik nahi zuten.

Bidelapurrek aurkitu zituzten altxor guztiak bildu zituzten: eraztunak, lepokoak, urrezko txanponak... Distira egiten zuen guztiak begiak zabaltzen zizkien! Baina hori guztia lapurtu ondoren, bidelapurrak ez ziren berehala joan. Oso gose zirenez, herrian geratu eta janaria eskatu zuten. Biztanleek otordu oso ona prestatu zieten, ogia, gazta eta etxean zuten guztiarekin. Bidelapurrek oturuntza bat bezala jan

zuten, barre eginez eta istorioak kontatuz.

Jaten amaitu zutenean, bidelapurrak herritik alde egin zuten, baina ez ziren oso urrun joan. Sakan misteriotsu baterantz abiatu ziren, inork ikus ezin zitzakeen leku ezkutu bat. Han mendi bat egin zuten hartutako altxor guztiekin eta banatzen hasi ziren. “Hau zuretzat da, eta hau niretzat!” – esan zuten bakoitzari zati berdinak ematen zizkioten bitartean. Oso kontuz egin zuten, dena bidezkoa izatea eta inor bere zatirik gabe geratzea nahi zutelako.

Altxorrak banatu ondoren, bidelapur bakoitzak bide desberdin bat aukeratu zuen alde egiteko. Hori egin zuten, denak batera joanez gero, norbaitek harrapatzea errazagoa zelako. Baina bakoitza bide desberdin batetik joanez gero, askoz zailagoa izango zelako norbaitek aurkitzea. Beraz, agur esan zuten eta bakoitza leku desberdin batera joan zen, batzuk mendietara, beste batzuk basoetara.

Baina istorioa ez da hor amaitzen. Garai hartan inork ez zekiena zen herriko jabe edo jaun batzuek, botere gehien zutenek, bidelapurrei lagundu zietela. Nola egin zuten? Beno, bizitza osoan eurenak izan zirela itxuratu zuten bitxiak eta dirua. Beraz, norbaitek altxor horiek nondik atera zituzten galdetu zienean, erantzun zuten: “Hau nire familiakoa da, urte askotan daukagu!”. Horrela, inork ez zuen susmatzen bidelapurrek lapurtutako gauzak zirela.

Istorio hau oso ospetsua egin zen eskualde osoan, garai hartan bidelapurren lapurretak oso ohikoak baitziren Marina eta Comtat inguruan. Baina badakizu zer? Azken aldia izan zen bidelapur hauek Benimassotera joan zirenak, egun hartatik aurrera herriak erneago egotea erabaki baitzuen eta beti erne egotea itzultzen ote ziren!

Eta horrela amaitzen da bidelapur maltzur batzuek Benimassot bisitatu zuten egun hartako istorioa. Orain, herria leku lasai eta

zoriontsua da, non haurrek bidelapurrez kezkatu gabe jolastu dezaketen. Baina jendeak oraindik gogoratzen du abentura hura eta kontatzen du gogorarazteko, egoera zailenetan ere, beti dagoela zerbait ikas dezakegula.